

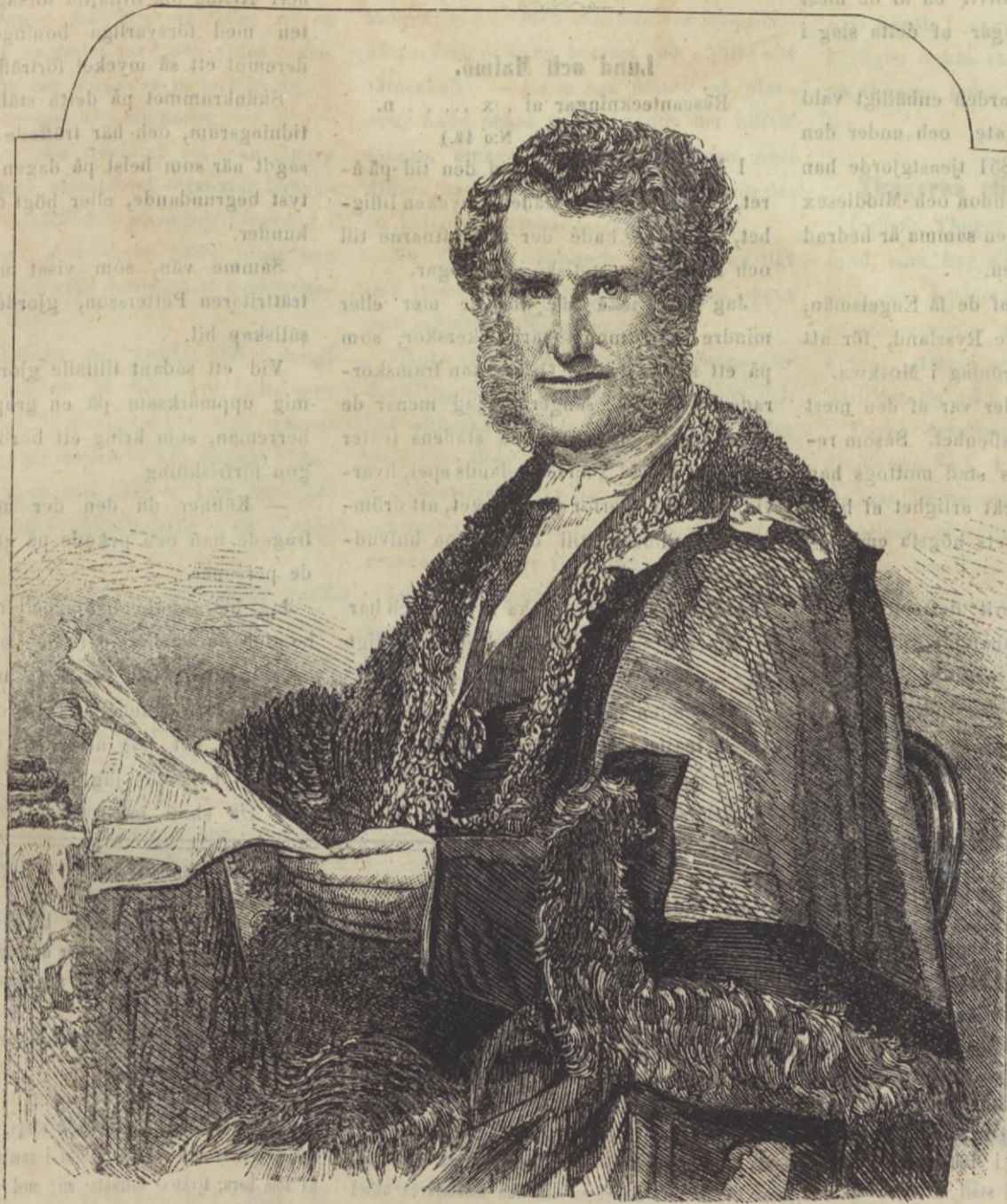
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 51. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 20 December 1857. Pris för år: 6 R:dr. 32 sk. B.co. XI årgången

Robert Walter Carden, lord-mayor i London.

Londens nye Lord-mayor.

Sir Robert Walter Carden, staden Londons lord-mayor för 1857—1858, är son af den aflidne James Carden, esqv., af Bedford-square samt äldsta döttern till afl. John Walter, esqv.

Han föddes år 1801 och gifte sig 1827

med döttern till afl. Dr. Andrews vid 19:de infanteriregementet.

Som han redan vid en tidig ålder visade anlag för klassiska studier, fick han äfven under lärarens ledning fortgå på den lärda banan.

Han var derunder nog lycklig att verk-

ligen utmärka sig, oaktadt det vid samma tid bland hans studie-kamrater funnos många, hvilka sedermera vunno ryktbarhet inom flera olika sferer.

Sin första verksamhet i det praktiska lifvet började Carden såsom officer vid 82 infanteriregementet, der han fortfor att tjänst-

göra under Georg den tredje och Georg den fjerdre regeringar.

Sedan kriget tagit slut, och då militärverket på den tiden ej gaf en verksam man särdeles mycket att göra, så lemnade han denna bana och erhöi en befattning vid en vaxel-bank.

I många år egnade han härefter med mycken skicklighet och framgång sin verksamhet åt kommersiella angelägenheter och blef 1855 grundläggare af Citys bank, hvilken sedermera blifvit en af de mest blomstrande inrättningar af detta slag i hela London.

År 1849 blef sir Carden enhälligt vald till alderman i Dowgate, och under den stora expositionen 1851 tjenstgjorde han såsom sheriff för London och Middlesex samt blef af drottningen samma år hedrad med riddarevärdigheten.

Sir Robert var en af de få Engelsmän, som år 1856 besökte Ryssland, för att öfvervara kejsarens kröning i Moskwa.

Hans mottagande der var af den mest tillfredsställande beskaffenhet. Såsom representant af Londons stad mottogs han med tillochmed utmärkt artighet af både kejsaren sjelf och rikets högsta embetsmän.

Sedan han öfvervarit den storartade kröningsceremonien, använde Sir Robert någon tid till resor i åtskilliga delar af Ryssland, hvarunder han studerade lagar och seder hos detta folk, med hvilket vi under kriget kommit i så vidsträckt beröring.

Vid sin återkomst erhöi sir Robert från kejsaren af Ryssland en silfvermedalj till åminnelse af de kröningshögtidigheter, i hvilka han deltagit. — I år utvaldes sir Robert Walter Carden till Londons Lord-mayor, och då han straxt derpå, med vanliga formaliteter, presenterades för lordkansleren, tillkännagaf denne, att Hennes Majestät till alla delar gillade stadsboernas åtgärd att välja sir Robert Carden till deras förste magistratsperson

Lund och Malmö.

Resanteckningar af n.

(Forts. o. sl. fr. N:o 48.)

I Malmö rådde äfven vid den tid på året, då jag besökte staden, mycken liflighet, och man hade der om aftnarne till och med sina estetiska njutningar.

Jag talar icke här om de mer eller mindre sängkunniga harpolekerskor, som på ett sveitzeri vid Östergatan framskorade sina tyska sånger — jag menar de angenäma stunder, man å stadens teater genomlefde vid Pierre Delands spel, hvarvid man äfven erfor det behaget, att drömma sig tillbaka till den sköna hufvudstaden.

Malmö teater är ganska rymlig och har en ypperlig belägenhet vid ett ansenligt torg

Men staden har utom denna ännu ett stycke teater vid värdshuslägenheten "Altona", der man med sådant namn hedrar ett brådsckjul, i hvilket jonglörer, task-

spelare med flera likartade konstnärer från "Das grosse Vaterland" om somrarne roa allmänheten.

Altona är eljest ett rätt smätrefligt ställe i skötet af ett litet plantage och om sommartiden en vanlig mötesplats för vänner och bekanta.

Ville man vid denna tid på året påträffa sådana, så begaf man sig vanligen till stora torget, till Malmös "Unter den Linden", f. d. Fickska hotellet, der en herr Alsing för tillfället försåg allmänheten med försvarliga boningsrum, men deremot ett så mycket förträffligare bord.

Skänkrummet på detta ställe var äfven tidningsrum, och här träffade man, snart sagdt när som helst på dagen, en mängd tyst begrundande, eller högt diskuterande kunder.

Samme vän, som visat mig på portträttraren Pettersson, gjorde mig äfven sällskap hit.

Vid ett sådant tillfälle gjorde min vän mig uppmärksam på en grupp af några herremän, som kring ett bord intogo någon förfriskning.

— Känner du den der mannen? — frågade han och pekade på en af nämnde personer.

Jag betraktade denne helt noga, såg i honom en medelålders, fetlagd man af ordinär längd med ett lugnt ansigte, men ett par stora innehållsrika ögon.

— Jag vet mig aldrig ha sett honom förr! — hviskade jag.

— Då skall jag presentera! — blef

sig öfver hans låtsinne, att hon nu ligger sjuk och får väl sin död deraf. *)

»Hvad har du nu hittat på för historier, din fyllbult, att uppvakta din fästmo med, när du kommer hem?» — sade en fjerde. »Sätt ihop något, som duger, om hon skall tro dig, din spelare!»

Vi lemnade skogen och kort derefter uppnådde vi gästgifvargården.

Klockan var öfver nio.

Familjen ämnade just nu gå till sängs. Inlet särskildt rum fanns för den resande. Alla i rummet, så väl vuxna som barn, tycktes betrakta mig med omilda blickar, hvarje blick förekom mig som ett hänande, och jag gick ut på gårdsplanen framför huset, för att undvika deras vidriga mincr.

Utkommen tröstade mig hållkarlen dermed, att jag finge vänta minst två timmar.

Han drog sig i godt mak åstad, för att tillsäga om

*) Då jag kom hem, läg det ett bref till mig från min syster i Christiania, hvaruti hon underrättade mig, att min farmor var mycket sjuk; — fjorton dagar derefter fick jag ett bref med svarta kanter — hon var död.

Miinesblad ur en fattig Konstnärs lesvad.

(Tecknade af honom sjelf.)

Af C E T.

(Forts. fr. N:o 50.)

i hade kommit in i en temligen tät skog, så att månen endast belyste trädens toppar, under det att jag och min skjutsbonde åkte fram mellan träden i en angenäm halfskymning. Jag var nu så trött af att springa med släden, att jag de senare gångerna, jag hoppat ur, blott hade kunnat taga ett par tre språng i sänder, innan jag åter måste kasta mig upp i släden; nu orkade jag till och med icke detta. Mina ögonhår voro så starkt belagda med is, att jag hade svårt för att blinka. Läpparna tycktes vara hopfrusna och från näsborrarna utgick rök, som från ett par skorstenar.

Vi hade knappt kommit in i skogen, innan hundratals sagra qvinnor nickade ned till mig från trädens toppar. Klädda i de mest retande och förföriska drägter, pratade de och skrattade och dresvo allt möjligt gyckel med mig. Icke en enda var ful. De talte mycket väl norska.

»Ser du, Hanna,» sade en skrattande, »der kommer den rucklaren och skall fara hem till sin stackars fästmo, som i flera dagar ropat honom. Den uslingen kunde icke fara hem, förrän han på spel hade tappat alla sina pengar och mera till.»

»Ja, det är en ljus pojke,» sade en annan, »hon är galen, som bryr sig om honom. Stackars flicka, hon är att beklaga!»

»Och hvilken sorg har han icke gjort sin gamla blinda farmor,» sade en tredje, »hon har tagit så illa vid

svaret; och inom några ögonblick stod jag ansigte mot ansigte med den främmande och hörde min vän uttala namnet — *Otto Lindblad*.

Ja, det var verkligen han, den berömda tonsättaren, hvars melodier vidtikring norden burit så många poetiska skapelser af numera frejdade och kära namn, såsom v. Braun, Talis Qualis, Herman Säterberg, eller H. C. Andersen, Ploug och Hostrup m. fl.

På stående fot konverserades nu en stund, och samtalet med den store musikern rörde sig derunder endast kring — vedpriserna ock arbetslönerna.

Det är icke ovanligt att man längre upp i landet esomoftast förväxlar ifrågasvarande Lindblad med Adolf Lindblad i Stockholm; men dessa båda tonsättare lära icke ens vara beslägtade med hvarandra.

Den sednare har också blifvit långt mera framhållen än den förre, och man har för ej längesedan hängt på honom en Nordstjerne-orden — om minnet ej bedrager, vid samma tillfälle som man gaf Onkel Adam — Wetterberg — en Wasastjerna.

Adolf Lindblad har också mera varit en tonsättare för salongen, då Otto Lindblads namn deremot oftare blifvit nämndt i det glada studentlaget.

Otto Lindblad är hvarken Nordstjerne- eller Wasariddare — Gud vet om han ens blifvit invald i Musikaliska akademien — han har i stället rätt och slätt blif-

skjuts, men plötsligen stannade han vid grinden, som förde från gården, och skrattade ut mig.

Nej detta gick för långt! Skulle en stackars resande behandlas på ett sådant sätt? Jag skyndade bort till honom, för att förebrå honom hans opassande uppförande. Framkommen till grindstolpen, hade jag framför mig en krokig trädstam, som stod lutad emot nämnde stolpe, — hållkarlen hade förflyttat sig ett godt stycke längre bort; men jag lät ej lura mig en gång till, utan återvände till gården.

Midt på denna stod nu en hög ställig riddare, med ett långt svärd vid sidan. Från hjelmen svajade för vinden en lång fjäderbuske, och från hans stålpansar glittrade det i månskenet som blankpoleradt silver. Med utsträckt arm tycktes han bjuda mig att stanna.

Helsande mig på ett ridderligt sätt, höll han en oration öfver korstågen, som jag ganska bestämdt tyckte mig hafva läst, men som jag ändock ville inbilla mig själf vara ny och okänd. Emellertid började det trötta mig, allt detta pratande, som ljud som en väl öfverläst lex, den det förekom mig att jag en gång själf hade

vit hugnad med en klockare-beställning: Sålunda undanknuffad till en skånsk bondbygd, skall han måhända snart kasta sin stämgaffel i Ringsjön och en vacker dag uppträda som trävaruhandlare.

De privilegierade storheterna skola då alltid hafva en medtäflare mindre.

Emot slutet af Februari bjöd jag Malmö farväl och kom på jernvägen åter till Lund.

Vistandet i akademistaden blef nu ej långvarigt; — men hvarföre var icke också professor Bring hemma och skötte sitt lärarekall? — Hade han funnits på platsen, hade också mitt vistande der blifvit längre, emedan jag då ovilkorligen måst afhöra hans sinnrika föreläsningar om det så kallade "Samhällssamvetet."

Nu deremot lemnade jag helt hastigt den lärda staden och styrde kosan uppåt provinsens nordliga bygder.

Ehuru ännu midt i vintren, fanns här dock ingen tillstymmelse till slädföre, och det skånska slättlandet framstod således nu i hela dess nakna enformighet.

Synnerligast var detta fallet, då jag i skymningen befann mig ett par mil ifrån resans mål, eller i Landskronatrakten.

Den vy, jag då hade för mina ögon, var, närmast, en smutsig landsväg, vid hvars sidor jemmerligt stympade pilar här och der stodo i en halflutande ställning. Derutikring lågo flacka fält, omtöcknade af en tjock dimma. De enda mer framstående föremålen i denna sorgliga nejd voro några låga lerkojor, hvilka ej egde ett

uppläst på Christiania Latinskola för öfverläraren Larsen, som der var lärare i historia och geografi.

Sedan först en sådan tanke hade fått insteg hos mig, började jag betrakta saken litet djupare, och jag gick ända fram till den stolte riddaren, som på nära håll befanns vara — gårdens pump, som var öfverlupen med is och snö, och från hvars topp hängde och svängde för vinden en liten halmkärve; det vid sidan nedhängande pumptaget var svärdet och den utstående tutten den arm, som under orerandet hade gifvit kraft åt de mest fyndiga orden.

Jag ångrade redan, att jag hade beröfvat mig denna intressanta synvill, som ändå, sålänge den stått på, låtit mig glömma så mycket annat och deribland skjutsen.

Men se der är ju redan både häst och släde, — hör hur det skramlar mot stenarna i den smala gatan, hvarest snön blott laggt sig i höga drifvor på ena sidan vid gårdsgården.

»Det dröjde ju inte så länge som du trodde!» ropade jag gladt till hållkarlen, som gick bredvid slä-

enda träd till värn emot stormen — icke så mycket som en buske till sin försköning. I stället såg man endast stora smuts-samlingar utanför stuguväggarne, och här fanns allsintet, som visade minsta skynt af det skönhetsinne, man så gerna skulle vilja spåra i Stäcks och Zolls födelsebygd — i det fruktbara Skåne.

Sådant var slutet af denna vinterfärd; måhända förunnas det berättaren att framdeles under sommarens dagar få göra ett nytt besök i samma provins, då han säkerligen också skall kunna bjuda läsaren på skönare taflor.

Thugerna eller Stryparesekten.

Indiens Thuger bilda ett andeligt samfund, som har sina prester, sina mysterier, sina bestämda kyrkobruk och invigningsceremonier samt sina olika förrättningar. Deras organiserande till en sekt härleder sig från den äldsta forntid.

Deras ursprung anses vara gudomligt. Gudinnan Kali, hvilken i den indiska gudaläran representerar en af de tvenne principer, af hvilka verldssystemet är beroende, nemligen den förstörande kraften, inrättade Thugernas orden, för att bekämpa den skapande principen, alldeles som man ser, att naturen har danat insekternas och foglarnes djurklasser, för att hämma en alltför stark tillväxt inom växt- och djurrikerna.

Förstörelsens gudinna — och icke det ondas princip, såsom man brukar säga;

den, hvilken fortlor att knarra och skära på stenarna. Intet svar.

»Det var då besynnerligt,» tänkte jag, »är han så långt borta? — och jag tyckte han var helt nära.»

Jag gick emot honom.

Häst, släde och karl flyttade sig tillbaka i samma mån jag kom fram.

»Detta går för långt!» sade jag högt, och pumpen, som på afstånd återfått hela sin ridderliga skepnad, frågade:

»Hvad behagas?»

»Gå på,» svarade jag helt resignerad, under det jag höll mig på erforderligt afstånd, för att icke förlora illusionen, »gå på med något ur nutidens historia!»

Och han gick på med dagens händelser om Lafayettes död, nästan ordagrant så, som jag nyss hade öfversatt en artikel för »Smaalehnenes Amts Tidende», och han skulle just till att gå på med mera af samma surdeg, då jag fick höra det verkliga slamrandet af min skjuts.

Jag satte mig i släden. Mot löfte om rundliga dricks-

(Fortsättning pag. 406.)

ty i naturens ögon äro döden och lifvet ej annat än en ömsesidig verkan och orsak — gudinnan Kali upptäckte sjelf för Thugerna den heliga konsten att kunna strypa menniskor; och utsträckande sitt beskydd till de heliga missionärer, hvars mål och förtjenster misskändes af de ogudaktige, åtog hon sig att undanrödja alla spår efter deras fromma offer.

Men en dag hade några nykomlingar varit nog ogrannlaga att utforska och öfverraska gudinnan just i det ögonblick, då hon, nedstigen till jorden, bortförde deras offers kroppar. Men såsom man tillskrifver gudomligheten den vanan att för några få syndares fel straffa hela jorden, så blefvo äfven Thugerna nu dömda att sjelfva undanrödja de talande bevisen på deras brott, som "de otrogne" envisades att kalla dessa mordgärningar.

Den ökade faran minskade likväl icke nitet hos gudinnans anhängare. Den blef snarare för dem en sporre mer; och Thugismen lyckades göra proselyter, icke allenast bland Hinduerne, utan äfven bland deras besegrare, bland Mahomedanerna.

Invigningssceremonien, eller det man kunde kalla att "taga slöjan", skiljer sig ej från öfriga ceremonier af detta slag annat än i några detaljer, som härleda sig från sederna på platsen.

Man badar recipienten, man påtager honom nya kläder, och man föreställer honom för hans medbröder; derefter begifver man sig till ett heligt ställe, der "Gooroo" anropar gudinnan Kali och be-

der henne genom något synligt tecken tillkännagifva om hon antager lönmördar-kandidaten.

Det händer högst sällan att den sökande blir afvisad; — gudinnan är medgörlig och har en hel mängd sätt att tillkännagifva sin vilja. En ands flygt, åsnas eller en schakals skriande äro der-till nog.

Man inträder derefter i samma hus, man förut lemnat, för att nu ingå i sjelfva templet, och sedan "Gooroon" här satt i recipientens hand en jernyxa, såsom samfundets symboliska tecken, låter han honom svärja eden. Så snart detta försig-gått, lägger presten ett stycke vigdt socker på hans tunga, och akten är fulländad.

Hvarje menniskooffer, som Thugerna verkställa, företrädes af ceremonier till gudinnans ära, och hennes andel i bytet anförtros åt hennes prester, "Chams", hvilka ensamma äro invigde i hennes religionmysterier.

Sekten delar sig i tre klasser, af hvilka hvar och en har sin särskilda förrättning. Dessa äro "Sootheas", som fanga sitt offer i snaran; "Bouthotes", som strypa det med ett kläde eller halsduk, och "Lughas", som förstå att göra grafvar, som ej synas.

Öfverste Sleeman, som hade i uppdrag att leda de efterspaningar, som verkställdes af den poliskår, som specielt var organiserad i och för thugismens hämmande, meddelar, i sina "Promenades et Souvenirs", en anekdot, som han hört berättas af en thug och hvilken utvisar med

hvilken list och ihärdighet dessa mordmissionärer uppfylla sitt kall.

En af Mogols officerare, en man med förnäm hållning och vacker figur, som var stadd på en resa från Punjab i konungariket Audh, for en morgon, nära Meerut, öfver Gangesfloden, för att taga vägen till Barcilly. Han red på en vacker turkoman-nisk häst och var åtföljd af sin taffeltäckare och sin stalldräng.

På flodens venstra strand mötte officeren en flock menniskor af hyggligt yttre, hvilka följde samma väg som han. Dessa närmade sig honom på det mest ödmjuka sätt och sökte komma i samtal med honom; men officeren var på sin vakt emot Thugerna och befallde de resande att låta honom fortsätta sin väg ensam.

Främlingarne försökte på alla sätt undanrödja hans misstroende; men förgäfves.

Officerarens näsborrar vidgades, hans ögon kastade blixtar ikring sig, och han förnyade, med duntrande röst, befallningen att aflägsna sig, hvarefter de ändtligen lydde.

Följande morgon träffade han på sin färd ett lika stort antal resande; men dessa menniskor voro helt olika dem, han träffat under gårdagen. De voro alla muselmän, hvilka på det mest ceremoniösa sätt närmade sig honom, talade med honom om resans vådor och utbådo sig den gunsten, att få ställa sig under hans beskydd.

Officeren svarade icke på denna anhållan, och då de resande fortforo att följa

pengar, fick jag mina fötter invirade i halm och ett täcke öfver mina knän. Och nu bar det åter åstad, för den att få sista milen tillryggalagd.

Ånksönt det var mig omöjligt att få riktigt ihop mina ögon, tror jag mig dock hafva njutit en lätt slummer, under hvilken mina fantasier fortsattes som i vaket tillstånd. Ungefär samma syner upprepades i den mån terrängen hade likhet med den förut passerade. Men med ens fingo de ett helt annat skaplyne. Vägen förvandlades från jämn och slät till mera kuperad. Ju närmare vi kommo min hemort, desto mera backig blef vägen, och slutligen, i närheten af fästningen, gick den mycket brant nedåt till staden. Här var vägen på sina ställen alldeles bar, och det skramlande och gnislande, som slädens jernskenor åstadkommo på sanden och småstenarna, var alldeles infernaliskt.

En liten bit, för att gifva en föreställning här om:

Man torde erinra sig, att jag fick tvenne buteljer öl af min vänliga värdinna i Wenersborg och att jag ned-salt dessa i hvar sin stövel och hängt dem tvärs öfver min koffert.

Vid en stöt, som släden gjorde mot en större sten, kom jag att tänka på mina ölbuteljer och i samma ögonblick tyckte jag den ene gick sönder.

»Ack, der gick visst den ene ölbuteljen sönder,» sade jag högt för mig sjelf.

»Hä?» sade skjutsbonden, den dummaste best, jag nånsin råkat ut för.

Jag upprepade hvad jag hade sagt och frågade om icke han hade hört det.

»Nä vass!» sade lurken, och nu började under släden ett skratt och ett skällande, som om flere hundra smådjellar hade befunnit sig der, enkom för att plåga mina örhinnor. Öväsendet upphörde icke förän jag väl kommit utför backen på de snöbetäckta gatorna.

Här slutar mitt minnesblad för denna gång. Att mitt delirium fortfor ännu ett par tre dagar tills jag väl hvilat ut och återfått min aptit; — att det den första afton och den andra dagen efter min hemkomst gaf anledning till åtskilliga funderingar och farhågor af både föräldrar och fästmö (ej att tala om doktorn, som förundrade sig öfver, att jag icke blef spritt galen), är all-

sammans saker, som icke höra hit. Men skulle detta »Minnesblad ur en fattig konstnårs lefnad» finna ett gynnsamt och öfverseende mottagande, så finnes det tillgång på många dylika — i hans minne. Det beror på publiken, om han skall våga att oftare fästa något på papperet.

{S l u t.}

→→→○○←←←

Är Sahara verkligen en öken?

»Sahara är en stor öken!» — säga geograferna. Ja, i en af de bästa geografiska läroböcker läste jag för första gången helt kort och godt: »Sahara är en ändlös slätt, betäckt med flygsand, fullkomligt ofruktbar och bebodd af vilda djur.»

Jag måste tillstå att jag ej vet hvad de vilda djuren, hvilka ju af naturen äro ganska glupska, skola lefva af på denna flygsandsslätt! Uppgiften om deras dervaro är lika oriktig, som nästan allt hvad man hittills skrivit om Sahara.

honom, vidgades hans näsborrar åter, ögonen kastade blixtar ikring sig, och han lade sin hand på sabeln och befallde främlingarne att aflägsna sig, derest de icke ville att deras hufvuden skulle flyga från axlarne.

Det var en förfärlig man, denne ryttare; han bar öfver skuldran en båge och ett koger, uppfylldt med pilar, ett par pistoler i bältet och en sabel vid sidan; derföre lydde honom också det stackars folket med stor förfäran.

På aftonen kom en annan flock resande att logera på samma värdshus som officeren och gjorde der bekantskap med hans tvenne tjenare, men när de följande morgon återsågo dessa på vägen, sökte de äfven komma i samtal med deras herre. Huru mycket tjänarne äro båda derom, så vidgades deras herrskares näsborrar för tredje gången, hans ögon slungade blixtar ikring sig och han befallde främlingarne i den strängaste ton att stanna på sin plats.

Då vår man fjerde dagen fortsatte sin resa kom han till en ödelig slätt. Hans tjenare följde honom på afstånd, då han upphann sex olyckliga muselmän, hvilka greto öfver en af deras kamraters kropp, hvilken låg död invid dikeskanten.

Dessa män voro soldater från Lahore, hvilka voro på väg till Lucknow, för att efter en lång skiljsmessa återse sina hustrur och barn.

Deras kamrat, som varit sin familjs

glädje och hopp, hade af öfveransträngning dött under vägen och de skulle nu nedlägga hans lik i en graf, den de nyss med egna händer uppkastat; men stackars okunniga menniskor, som de voro, kunde ingen af dem läsa de vanliga bönerna ur Koran, och om officeren nu ville gifva denna sista aktningsgård åt den dödes minne, komme han derigenom att utföra en välgerning, för hvilken han skulle finna sin belöning både i denna och den tillkommande världen.

Officeren kunde ej motstå detta värdjande till hans religiösa känsla och nedsteg från hästen.

Liket hade blifvit nedlagdt i grafven på det i Koran föreskrifna sättet, med hufvudet vänt emot Mekka.

En matta blef utbredd framför officeren, han lade först ifrån sig sitt koger, sedan sin sabel och sina pistoler, dem han placerade på sjelfva grafvens brädd.

Då han sålunda blifvit alldeles afväpnad, tvättade han sitt ansigte samt fötter och händer, för att icke i ett orent tillstånd läsa sina böner, och sedan han deretter fallit på knä, började han med hög röst uppläsa begravningsbönerna.

Tvenne af den begravningskamrater lågo på knä helt nära liket och förrättade under tårar sin andakt; de återstående fyra hade gått att möta tjänarne, på det att icke dessa genom sin ankomst skulle störa den barmhertige samaritanens böner.

Men plötsligen blefvo, vid ett gifvet tecken, snarorna kastade, och inom några

minuters förlopp voro Mogols officer och hans båda tjenare nedlagda i den öppna grafven, fullkomligt efter Thugernas sed, med det öfverst liggande likets hufvud placeradt vid fötterna på det, som låg derunder.

Alla de resande, som officeren träffat, tillhörde samma band af Thuger från konungariket Audh, hvilka då de misströstat om att med vanligt fagert snack öfvervinna hans misstroende, hade uppfunnit denna krigslist, för att döda honom samt bemäktiga sig hans guld och ädelstenar.

Engelska klipperskeppet "James Baines."

Detta förträffliga skepp, hvaraf en teckning meddelas å följande sida, lemnade den 8 sistlidne Augusti Portsmouths hamn med 97:de regementet ombord, hvilket skulle öfverskeppas till Indien.

Före fartygets afgång hedrades detsamma med ett besök af Hennes majestät drottningen, hvilken högligen berömde skeppet och den ordning, som der rådde, och dervid säges ha förklaradt, att hon aldrig förr sett ett så präktigt handelsfartyg inom sina landamären.

"James Baines" kommenderas af kapten Macdonnell, är af 3000 tons dräktighet samt håller 243 fot i längd och 44 i bredd.

Denna är i sjelfva verket en vidsträckt, lågländt slätt, från hvilken hafvet i en ej så allägsen forntid tyckes ha dragit sig tillbaka. Dess gränser äro, i norr Atlas, i söder Senegal, Niger och Tsad, och det finnes alltså en Marokkansk Sahara, en algierisk, en tunesisk, en tripolitansk samt den stora Central-Sahara.

Den egentliga öknen, Hammadeh, visar sig icke utan afbrott, utan i stora remsor, dem man måste öfverfara, för att komma från den ena bygden, eller oasen, till den andra. Nämnde landremsor bestå stundom af sand, men alls icke af flygsand, utan i stället af en så fast sammanhängande, att resande der ådraga sig blindhet, om de ej följa infödingarnes exempel att hålla ansigtet betäckt. Men i allmänhet är marken ojemn, stenig, med en hopkrympt växtlighet, och mastixträd, tamarinder och smörträd äro der ej sällsynta.

Vatten erhåller man ur grädda brunar. Sahara tyckes vara utbredd öfver ett haf af sött vatten, och man antager att Saharas invånare sedan uråldriga tider kända ett sätt att gräfva artesiska brunar.

Dock, detta är ännu icke allt. Denna så kallade

ändlösa sandöken har tillochmed sina floder och sjöar, hvilka äro lika stora som dem man har i vestra Europa.

Man söke blott, och man skall på en god karta öfver Afrika utom Chott- eller Saltsjöarne i Algerien äfven finna sjöarne Melir, Kebir, Gharza samt floderna Djeddi, Oued-el-Mia, Ghir, Draah, Saget-el-Hamra och Boutana af hvilka de minsta hafva ungefär samma längd som Saone-floden.

Folkmängden är talrik, ehuru det är omöjligt att närmare bestämma deusamma. Nomaderna tillhöra hufvudsakligen tvenne stammar, nemligen: Touariks, hvilka lefva af rof samt af att plundra karavaner, och Araber, hvilka i allmänhet ha utbredt sig ända till Senegal och lätt kunna igenkännas på sina namn, hvilka vanligen börjas med Ouled eller Beni, såsom t. ex. Ouled-Deleim, Beni-Genner.

Den mäktigaste af dessa stammar synes vara Ohaambas, hvilken innehar de yttersta gränserna af Algerien och underhåller en vidsträckt handel med de svartas land.

Den bofasta befolkningen träffar man på oaserna, hvil-

ka än likna stora öar, såsom de bekanta Mzab, Tafilet, Gdames, Gat, Achir och Adrar, än archipelager af små öar, såsom Touats oas-grupp, hvilken består af femton små oaser.

Oasen Adrar, den man ännu icke återfinner på någon karta, upptäcktes år 1850 af mulatten Panat från Senegal, hvilken hade i uppdrag att göra en upptäcktsresa genom Sahara. Den är i och för sig ett land af Irlands storlek med fem städer och många byar.

Oasen Tagant, hvilken ännu icke är upptäckt och, enligt hvad man förmodar, ligger vesterom Tombuktus, anses knappast vara mindre.

Man kan af allt detta finna huru vidt den allmänna föreställningen om Sahara är skild ifrån verkliga förhållandet.

Klipper-Skeppet "James Baines."

Till Allmänheten!

Då tolftte årgången af **Illustrerad nyaste Söndagsmagasin** nu anmäles till prenumeration, får undertecknad, som gerna vill gå allmänhetens billiga önskingar tillmötes, härmed tillkännagifva, att för instundande år äfven halfårsprenumeration mottages.

Tidningen kommer att efter samma plan som hittills redigeras af Herr **Maximilian Axelson**, hvilken erhållit löfte om bidrag af omväxlande innehåll från flera af våra inhemska litteratörer, hvarjemte

tidningen, i denna sin nya årgång, äfven kommer att innehålla *bref ifrån Paris*, af en känd penna.

Detta i förening med den rikhaltiga tillgång, Red. har till de bästa af Englands, Frankrikes och Tysklands illustrerade tidskrifter, bör kunna tillförsäkra allmänheten om att för en jemförelsevis ringa prenumerations-afgift erhålla en både lärorik och nöjsam lektyr.

Söndagsmagasinet utkommer, som vanligt, hvarje Söndag.

Prenumerations-afgiften för hela året,

eller för 52 nummer, är, såsom hittills, *Tio riksdaler riksmünt, postförvaltare-arfvodelt inberäknadt.*

För halfi år erlægges *Fem riksdaler riksmünt*; och emottages prenumeration, såväl å alla postkontor och boklädor, som hos undertecknad, tidningens förläggare.

Götheborg i December 1857.

C. Petersen.

Härmed följer Romanbihanget: "Högmod går för fall," pag. 13—20.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 27 December.

C. PETERSENS OFFICIN 1857.